

pomikal proti vrhu. Oprijemši se prve veje, je še bolj naglo smukal navzgor proti mestu, kjer je tičalo gnezdo, napol skrito med vejevjem. Še nekaj vej je bilo treba preplezati, in Minko je bil pri gnezdu. Bilo je prazno; samo troje pisanih šojnih peres je štrlelo iz njega.

»Uganil sem, Tinko!« je zakričal s smreke navzdol proti Tinku. »Gnezdo je prazno. Od tukaj so izletele one šoje, ki sva jih lovila.«

Dečka sta se pričela vračati iz gozda. Tinko je stiskal k sebi šoje, ki je zdajpazdaj odprla svoj močni kljun in dala čudno hreščoč glas iz sebe. Minko pa si je bil zataknil za trak na klobuku ona tri šojina peresa, ki jih je bil našel v gnezdu.

Ko sta si na jasi vrhu holma želela drug drugemu lahko noč in se razšla, je že legal na zemljo mrak.

Mrak.

*Bliže prihaja in niže,
k zemljici spušča se mrak,
zvezde nad goro užiga,
spanec z njim hodi sladak.*

*In po Jernejčku gre vprašat
tja do sosedovih vrat . . .*

*Striček, dospel si prepozno —
šel je s kokoškami spat!*

E. Gangl.

